Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CIII. No. 148. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, AUGUST 3, 1996. CENTS 75 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СУБОТА, 3-го СЕРПНЯ 1996 р. Ч. 148. РІК CIII.

ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ УНСОЮЗУ ВІДБУВ НАРАДИ

Джерзі Сиgetti, Н. Дж. — Тут у п'ятницю, 12-го липня, відбулися звичайні наради Екзекутивного Комітету Українського Народного Союзу, на яких розглянено діяль-ність цієї організації за перших шість місяців ро-ку.

У нарадах, якими проводила предсідник Уляна Дячук, крім неї, взяли участь всі члени Екзекутиви: заступники предсідника д-р Нестор Олесницький і Аня Дидик-Петренко, директор для Канади д-р Петро Саварин, секретар Марта Лиско і касир Олександер Благітка. Від Контрольної Комісії був присутній її голова Степан Гавриш.

Після прийняття порядку нарад, запропонованого предсідником, звітування започаткував касир О. Благітка.

Звіт О. Благітки

Майно УНСоюзу зросло за перших п'ять місяців року на 260,157 дол. до суми 74, 795,382 дол. Минулого року за цей самий період майно було зросло на 79,297 дол. За перших п'ять місяців цього року прихід з продажу пенсійних поліс виносив 207,626 дол., на 763,090 дол. менше як за цей самий час в 1995 році. Прихід з вкладок був на 16,000 дол. менший і на таку ж приблизно суму був прихід з інвестицій.

Приходи Союзівки в цьому часі були незначні, а розходи з уваги на гостру зиму були на суму 27,000 дол. вищі.

За згрошевлення грамот виплачено суму 1,049,000 дол., що становить зріст на 900,000 дол. з уваги на програму перенесення виплаченних грамот до тих з одноразовою вкладкою. За дозрілі грамоти виплачено 347,182 дол. — на 40,000 дол. менше, як за цей час в минулому році.

Посмертні виплати зменшились на 100,000 дол. Оплата бенефітів працівників зменшилась на біля 100,000 дол. у наслідок внесення нового пляну забезпечення.

Дефіцит з видань зменшився близько на 40,000 дол. Інші видатки в основному втримано в рамках бюджету.

В загальному О. Благітка ствердив, що ці необхідні бюджетові обмеження, які зроблено минулого листопада на нарадах Головного Уряду, дозволять УНСоюзові краще вив'язатися із його зобов'язань в майбутньому.

За перших п'ять місяців року прихід з винайму приміщень в будинку УНСоюзу становив 1,396,485 дол. порівняно з 1,250,474 дол. за цей самий час минулого року. Утримання і обслуга будинку коштувала 1,253,964 дол., на 7,212 дол. більше як минулого року. Будинок винаймлений на 90 відсотків, тобто вільного місця є тільки 29,000 кв. футів. Слід пригадати, що УНСоюз займає біля 32,000 кв. футів, тобто 11 відс., без будь-якої оплати, що матиме на увазі майбутній покупець.

Спроби продати будинок без посередника не вдались, тому УНСоюз заанґажував фірму Кушман і Вейкфілд для цієї цілі. Фірма приготовляє відповідну брошуру і уважає, що до шістьох місяців можна буде знайти покупця. УНСоюз отримав досі кілька оферт, які були незадовільні.

Члени Екзекутиви оглянули багато об'єктів для Головної Канцелярії, в тому будівлю в Парсіппані, Н. Дж., яку береться до уваги.

Звіт М. Лиско

Членство. В звітовому часі від січня 1996 до

(Закінчення на стор. 3)

Україна продала танки Пакістанові

Ісламабад, Пакістан. — Згідно з вісткою пресового аґентства Ройтерс офіційні чинники Пакістану повідомили у середу, 31-го липня, що з уваги на накладені Америкою санкції щодо купна зброї, вони закупили від України 300 танків.

Угоду купна на суму 550 млн. дол., підписали представники обидвох країн в Ілямабаді у вівторок, 30-го липня. Це перший того роду закуп зброї Пакістану від одної з країн колишнього СССР і згідно зі заявою урядника Міністерства оборони, Пакістан має намір купити від України більше, як цих 300 танків типу Т-80ЮД. Закуплені танки мають бути доставлені впродовж наступних трьох років, але перша достава відбудеться вже на початку наступного 1997 року.

Аналітики уважають, що ця угода не буде до вподоби Індії, головного ворога Пакістану, котрої майже вся зброя є російського виробництва. Ці дві сусідські країни вже мали три збройні зудари від 1947 року, коли Пакістан став незалежною державою. Пакістан за традицією завжди купував зброю від ЗСА, але від жовтня 1990 року, коли ЗСА припинили всю військову допомогу Пакістанові через непорозуміння щодо його ядерної програми, то Пакістан почав розглядатися за іншими можливими джерелами закупу зброї.

Попередній уряд Ізраїля вів таємні переговори з ПВО

Єрусалим, Ізраїль. — Попередні уряди Ізраїля, очолювані Іцаком Рабіном, а після його вбивства — Шімоном Перезом, вже були близькі до того, щоб погодитися зі створенням незалежної палестинської держави. Про це розповів у розмові з журналістами Йоссі Бейлін, головний політичний дорадник Ї. Рабіна і Ш. Переза.

Й. Бейлін брав участь у таємних ізраїльсько-палестинських переговорах минулої осені і знає невідомі для інших подробиці. За готовість Ізраїля не чинити перешкод у заснуванні північної палестинської держави представники Палестинської визвольної організації пообіцяли залишити під жидівською контролею невелику територію західнього берега Йордану і відмовилися від своєї вимоги зробити східній Єрусалим столицею суверенної Палестини.

Таємні переговори Й. Бейлін вів з Махмудом Аббасом, заступником Ясіра Арафата. Ні жидівська, ні палестинська громадськість не діставали про ці переговори жодних інформацій. Теперішні свідчення Й. Бейліна підтвердив як правдиві Ібрагім Крейше, один з найближчих дорадників М. Аббаса.

У зв'язку з цим інформаційне аґентство Ассошієйтед Пресс звертає увагу на той факт, як далеко зайшли обидві сторони у досягненні політичного компромісу. Разом з тим аґентство підкреслює, що ті таємні ізраїльсько-палестинські домовлення суперечать політичному курсові нового ізраїльського прем'єра Беньяміна Нетанягу. Щоправда, Й. Бейлін продовжує вважати працю своєї делеґації „добрим фундаментом для майбутньої мирної угоди з палестинцями".

Д. Табачник відзначив успіхи приватизації

Київ. — На засіданні пресклюбу „Ринкові реформи в Україні" голова Адміністрації Президента Дмитро Табачник сказав, що в державі за останній рік досягнуто певних успіхів у приватизації, повідомила 31-го липня УНІАР.

„Якщо 1994-95 роки були часом зародження, стимулювання і реформування органів приватизації, то поточний, 1996 рік став вирішальним для цих процесів в Україні", — зазначив він.

За його словами, в основному завершено малу приватизацію. Станом на 1-го червня цього року в приватні руки передано 33,000 об'єктів, тоді як у жовтневій програмі Президента плянувалося приватизувати лише 22,450 об'єктів. Д. Табачник підкреслив, що від червня мунулого року до червня цього року приватними стали 24,000 об'єктів. На його думку, це є дійсним виміром приватизаційних процесів.

Голова президентської Адміністрації повідомив, що понад 77 відсотків українських громадян (39.5 млн.) отримали приватизаційні сертифікати або відкрили приватизаційні рахунки. До жовтня, за підрахунками експертів Адміністрації Президента, ця цифра має сягнути 90 відсотків. Навіть сам Д. Табачник нещодавно отримав свій сертифікат, яким, правда, ще не скористався.

За словами голови президентської Адміністрації, на процес приватизації позитивно вплинуло прийняття в кінці червня Конституції, в якій закріплено право власности на землю і право займатися підприємницькою діяльністю.

Однак закон про банкрутство і далі не діє в Україні, що продовжує життя багатьом збитковим підприємствам. Причиною цього в деякій мірі, за словами Петра Петрашка, керівника управління Адміністрації Президента з питань економіки , є „фінансовий тягар", пов'язаний з працевлаштуванням робітників і утриманням безробітних.

МВФ схвалює реформи в Україні

Вашінґтон (Амбасада України). — 31-го липня ц. р. Рада директорів Міжнародного валютного фонду розглянула виконання Україною програми МВФ „Стенд-бай".

Під час обговорення директори фонду загалом позитивно оцінювали виконання Урядом України макроекономічних показників, погоджених фондом і Україною.

Рада директорів МВФ привітала послідовні зусилля керівництва України у проведенні фінансової і монетраної політики. Були відзначені успіхи у зменшенні інфляції, прискоренні структурних реформ в 1996 році, а також завершенні малої приватизації.

Водночас Рада директорів МВФ висловила побажання активізувати процес економічних перетворень на мікрорівні. Під час засідання із задоволенням було відзначено, що українська сторона добре усвідомлює необхідність глибокої структурної перебудови для закріплення досягнень економічних реформ в Україні.

За підсумками розгляду, Рада директорів ухвалила рішення про надання четвертої частини довготермінового кредиту в рамках програми „Стенд-бай" в сумі біля 100 млн. дол.

У Білорусі неспокій зростає

Мінськ, Білорусь. — Згідно з повідомленнями пресового аґентства Ройтерс, минулого вівтірка, 30-го липня, після бурхливого засідання з президентом Олександром Лукашенком двох білоруських міністрів відповідальних за економіку країни зрезиґнували.

Заступник прем'єр-міністра Леонід Сініцин, відповідальний за зв'язки з міжнародними фінансовими установами та міністер економіки Ґеорґій Бадей, відійшли після суворої критики їхньої праці президентом О. Лукашенком на засіданні державної ради безпеки. Бюро президента О. Лукашенка підтвердило це, повідомляючи, що обидві резиґнації були прийняті. Білоруське пресове аґентство Інтерфакс-Вест повідомило також про відхід інших двох заступників — прем'єр-міністра Васілія Долґальо та Сєрґея Лінґа, але підтвердження з бюра президента про це немає.

Крім того, минулого тижня сім політичних партій підписали спільну заяву, осуджуючи Лукашенка та остерігаючи громадськість про його можливе диктаторство. О. Лукашенко та його адміністрація цілево затримували будь-які намагання економічних реформ і тому звинуватили міністра Г. Бадея у невиконанні своїх обов'язків.

Тим часом президент О. Лукашенко всіми засобами придушує будь-яку опозицію, ув'язнюючи людей за участь у протипрезидентських маніфестаціях, звільняючи редакторів газет і розв'язуючи профспілки.

В колгоспі брата прем'єра сталася пожежа

Київ. — В результаті пожежі згоріли господарські будівлі в колгоспі, головою якого є брат прем'єр-міністра України, повідомило аґентство Ройтерс. Міліція припускає, що це справа рук паліїв.

Покликаючись на Укрінформ, Ройтерс інформує, що ввечорі 30-го липня у двох суміжних колгоспах на Дніпропетровщині впродовж кількох годин горіло 700 тонн соломи. Вогнем знищено житниці та інші будинки.

Один з цих колгоспів очолює Іван Лазаренко, брат прем'єр-міністра Павла Лазаренка, якого 16-го липня мало не вбило вибухом бомби, керованої з віддалі. Прем'єр тоді був у дорозі до летовища, звідки мав вилетіти в Донецьке на переговори зі страйкуючими шахтарями.

Замах на П. Лазаренка багато спостерігачів розглядає як прояв міжклянової боротьби між Дніпропетровським і Донецьким угрупуванням за вплив в українській столиці. Не виключено, що пожежа стала продовженням вибуху в Києві.

В Україні

(З інформацій УНІАР)

КНЯЖА СТОЛИЦЯ ОНОВИТЬСЯ

ГАЛИЧ. — Відповідно до розпорядження Президента України Леоніда Кучми, історично-культурний заповідник "Давній Галич" на Івано-Франківщині матиме тепер статус національного заповідника. Це рішення прийнято з огляду на "визначну загальнонаціональну ролю міста у становленні й оновленні української державности" та у зв'язку з 1100-літтям Галича, що відзначатиметься 1998 року. Місто, яке в XII-XIII століттях було столицею Галицького, а згодом Галицько-Волинського князівств, має стати визначним туристичним центром. Цьому сприятиме також спорудження у наступному десятилітті транс-европейської автомаґістралі Лізбона — Київ, що проляже неподалік від Галича.

Г.УДОВЕНКО ПОЗИТИВНО ОЦІНИВ ВІЗИТУ П. ЛАЗАРЕНКА ДО ЗСА

КИЇВ. — Міністер закордонних справ Геннадій Удовенко під час зустрічі з журналістами прокоментував недавню візиту прем'єр-міністра України Павла Лазаренка до Вашінґтону. За словами Г. Удовенка візиту використано для організації широких двосторонніх зустрічей з американською стороною. Представникам преси, широко представлено і прем'єр-міністра, і урядову програму, спрямовану на дальші перетворення. "Це перша візита прем'єр-міністра, якого затверджено у відповідності з новою Конституцією України, тому дуже важливо було показати, що прем'єр-міністер і Президент — це одна команда", — підкреслив Удовенко. Голова НБУ Віктор Ющенко, який також був у складі української делеґації, сказав, що директор Міжнародного валютного фонду Мішель Камдессю підтвердив готовість допомогти Україні у створенні стабілізаційного фонду під грошову одиницю України. Місія МВФ прибуде в Україну 11-го серпня і допоможе організувати програму "стенд-бай" та налагодити інші необхідні механізми.

ДІЯЛОГ З ПРИВОДУ ОСВІТИ

КИЇВ. — Тут відбулася конферен-ція "за круглим столом", організована Міжнародним фондом "Відродження" на тему "Суспільство і держава: діялог для розвитку освіти". Участь взяли представники громадських і державних організацій, які обговорили поточні, стратегічні та інші питання в галузі освіти. Генеральний директор МВФ Богдан Будзан зазначив, що головним завданням "круглого столу" є створення реґулярного відкритого семінару з питань трансформації української освіти, започаткування нових проєктів, сприяння професійному згуртуванню журналістів, які на професійному рівні висвітлювали б проблеми освіти. Учасники конференції погодилися, що в умовах економічної кризи не можна покладати всі освітянські проблеми на плечі держави й поряд з державними навчальними закладами розвивати мережу приватних. Фонд "Відродження" зобов'язався сприяти поширенню інформації про стан, проблеми і перспективи розвитку освіти в Україні.

ПАРТІЯ ДБАЄ ПРО ВИЖИВАННЯ НАЦІЇ

КИЇВ. — Тут створено нову організацію, що прийняла назву Українська Партія "Твереза Нація". Голова партії Валерій Бебек пояснив необхідність такої партії тим, що за останні п'ять років алькоголю та наркотиків громадяни вживають вдвічі більше, ніж у попередні роки. Україна може втратити ціле покоління молодих громадян. Не кожний знаходить у собі сили подолати економічні й соціяльні проблеми самотужки. Тому настала потреба формувати здорову і тверезу націю. "Ми виступаємо за неподільну українську державу, за правове суспільство і разом з тим за спільний соціяльний захист з бо-ку держави", — сказав голова пар-тії. Він додав, що Українська Партія "Твереза Нація" є центристцькою, наближеною до соціял-демократичного політичного спектру. В. Бебек висловив надію, що в них є союзники в таборі соціял-демократичного бльоку.

ПРОГРАМА ОБМІНУ „ДІТИ УКРАЇНИ"

МИКОЛАЇВСЬКА ОБЛАСТЬ. — На запрошення обласної організації Народного Руху України на Миколаївщину прибуло близько 100 дітей із Жидачівського району Львівської области. Цей відпочинок юним львів'янам запропоновано у відповідь на влаштовані святкування Різдва та Великодня на Львівщині для миколаївських школярів. Обмін дитячими делеґаціями між різними реґіонами України Миколаївська організація Руху організовує вже шостий рік у рамках програми "Діти України". Цього року Миколаївська область плянує прийняти на відпочинок 300 дітей.

УКРАЇНСЬКІ МОРЯКИ ВПРАВЛЯЮТЬСЯ

СЕВАСТОПІЛЬ. — Відсвяткувавши разом з російськими „побратимами" 300-ліття російської фльоти, українські моряки тепер проводять у Чорному морі свої власні плянові навчання. Метою навчань є узгодження дій під час конвоювання морських транспортів і підвищення майстерности у використанні корабельної зброї. Вправи, в яких беруть участь корабельні з'єднання, морська авіяція і підрозділи прибережних військ, проходять під командуванням командувача Військово-Морської Фльоти України віцеадмірала Володимира Безкоровайного. За навчанням має стежити сам Президент України, який перебуває в Криму на відпочинку.

Боряться за контролю над Миколаївським заводом

Київ (УНІАР). — Питанню, в чиїх руках опиниться Миколаївський глиноземний завод, було присвячено пресову конференцію генерального директора заводу Віталія Мєшіна та директора міжнародної авдиторської служби Інни Богословської.

О. Мєшін розповів про ситуацію, що склалася під час приватизації заводу. За його словами, Миколаївський глиноземний завод — гігант промисловости України, який приносить стабільний прибуток. Тільки за 1995 рік він перераховував до місцевого та державного бюджету 11 млн. дол., що становить 62 відсотки податкового фонду области. Загальний прибуток заводу за 1995 рік склав 40 млн. долярів. Від 1994 року завод працював, як орендне підприємство, а в травні 1995 року колектив подав заяву на приватизацію. Фонд Державного Майна влаштував перевірку. Прислали одну комісію, тоді другу. В результаті було встановлено, що у власності колективу залишається 40.14 відс. акцій. Третя комісія скасувала рішення попередньої комісії через арбітражний суд.

Голова Фонду Державного Майна Юрій Єхануров надіслав керівництву заводу листа з попередженням: якщо завод не погодиться зменшити власність колективу з 40.14 відс. до 4.6 відс., то справу знову скерують до суду.

В. Мєшін пояснив, що боротьба іде за те, аби компанія "Трансворлд ґруп", яка є співвласником багатьох російських підприємств цієї галузі, мала контрольний пакет акцій Миколаївського комбінату. А гроші за цей пакет акцій мають надійти державі. Для впливу на Миколаївський комбінат держава повинна мати 25 відс. акцій. Отже, ситуація, коли колектив матиме у своїй власності 40.14 відс.акцій ні в чиї розрахунки не входить, сказав директор заводу.

В АМЕРИЦІ

ПІСЛЯ ДОВГИХ НАРАД зі своїми найближчими співробітниками у середу, 31-го липня, президент Билл Клінтон повідомив, що він підпише пропонований Конґресом законопроєкт про зміну існуючої системи державної допомоги потребуючим. Правильно зазначують політичні аналітики, що це мабуть було найважливіше для Президента рішення, що він мусів зробити за час свого урядування з можливістю не надто позитивних політичних наслідків у цьому виборчому році. Здаючи собі з того вповні справу, Б. Клінтон все ж таки вирішив зробити цей крок не тільки тому, щоб дотримати свою обіцянку з 1992 року, але, як сам сказав, найперше тому, що існуюча програма не працює, друге тому, що Конґрес пішов на деякі поступки, а також і тому, що це найкраща нагода зробити ці зміни.

У СВІТІ

ІРАНСЬКА ГАЗЕТА „ГАМШАРІ" у середу, 31-го липня, повідомила, що понад 50 осіб наражено на сильну радіяцію у нещасливому випадку, котрий стався на електрично-атомній станції всього шісль мись на північ від місцевости Рашт, столиці провінції Ґілян. Серед пошкоджених є шість інженерів німецької фірми Сіменс, які там працювали. У Німеччині Вольфґанґ Браєр, речник згаданої фірми, підтвердив наявність того випадку та присутності там шістьох їхніх інженерів, які він сказав не були пошкодженими. Він сказав, що іранський робітник, який ніс радіоактивну частину, опинився в лікарні, а інших 50 осіб перевірено чи вони були наражені на радіяцію. Іншу версію випадку подала згадана газета, твердячи, що 21 особа була відставлена після випадку до лікарні у Теграні, а між ними шість німецьких інженерів.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237; Fax: (201) 451-5486. UNA: (201) 451-2200

Soyuzivka UNA Estate: 216 Foordmore Rd., Kerhonkson, NY 12446
(914) 626-5641, Fax (914) 626-0180, e-mail: unaestat@travel.ios.com

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Головний редактор: Зенон Снилик

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

Значення мирного олімпійського вогню для України

Цьогорічні XXVI Олімпійські Ігри в Атланті, які розпочалися 19-го липня й закінчуються 4-го серпня, є особливими для спортовців усього світу, оскільки цього року сповнилося 100 років започаткування модерних олімпійських змагань. Особливими цьогорічні змагання є і для України, спортовці якої дебютують на Олімпіяді незалежною збірною дружиною.

Вперше українські спортовці виступили на XV Олімпіяді в Гельсінкі 1952 року, але тоді вони входили до складу збірної дружини СССР. Першою совєтською олімпійською чемпіонкою стала дискоболка Ніна Пономарьова, яка після Олімпіяди переїхала в Україну й досі мешкає в Києві. Всього вона здобула дві золоті, одну срібну, одну бронзову олімпійські медалі, а також пізніше здобула кілька нагород, ставши чемпіонкою світу серед ветеранів спорту в ділянці мету кулею.

Киянка Ніна Бочарова на тих же XV Олімпійських Іграх отримала золоту медалю за вправи на колоді. Абсолютною чемпіонкою серед гімнасток стала харків'янка Марія Гороховська, яка нині мешкає в Ізраїлі. Львів'янин Віктор Чукарін також став абсолютним чемпіоном, вигравши чотири золоті і дві срібні медалі. Львівський гімнаст Дмитро Леонкін виграв золоту і бронзову медалі. Окрім гімнастів, золото в Гельсінкі здобув Яків Пункін із Запоріжжя — майстер у греко-римській боротьбі. Кияни Ігор Ємчук та Георгій Жилін отримали срібні медалі за змагання на човнах. Лариса Дирій-Латиніна на двох Олімпіядах в Мельбурні і Римі здобула 18 медалів, в тому числі дев'ять золотих.

Після розпаду СССР, у 1992 році, замість збірної зниклого Совєтського Союзу, створилася об'єднана дружина, до якої увійшли спортовці всіх країн, що виникли на терені колишнього СССР. Ця об'єднана дружина все ще формувалася в Москві. До того часу у збірній СССР і останній об'єднаній збірній 1992 року було 628 спортовців з України. На десятьох літніх олімпіядах вони виграли 193 золотих, 127 срібних і 119 бронзових медалів. На зимовій Олімпіяді в Ліллєгаммері 1992 ріку юна Оксана Баюл з Дніпропетровщини здобула золоту медалю і на весь світ заявила, що представляє незалежну Україну.

На цьогорічній Олімпіяді в Атланті першу золоту медалю приніс Україні 22-го липня Вячеслав Олійник з Маріюполя, який тепер мешкає в Києві. Він став Олімпійським чемпіоном з греко-римської боротьби у вазі до 90 кілограмів.

Другу золоту медалю 29-го липня виграла 17-річна гімнастка з Донецького Лілія Подкопаєва, яка є чемпіонкою світу 1995 року і чемпіонкою Европи 1996 року. Вслід за першою, Л. Подкопаєва здобула в Атланті ще золоту і срібну медалі у вільних вправах і на колоді. Наступні золоті медалі виграли Рустам Шаріпов на паралельних брусах та Тімур Тайманов у ваговій категорії 108 кілограмів, піднявши загалом 430 кілограмів. В яхтуванні 30-го липня золоту медалю принесли Україні Євген Браславець та Ігор Матвієнко. У потрійних стрибках українка Інесса Кравець виграла золоту медалю 31-го липня.

Ігри ще не скінчилися, але збірна України вже здобула сім золотих, дві срібні і вісім бронзових медалів.

Цього року до української збірної дружини увійшло 235 спортовців, які змагаються у 24-ох видах спорту, але особливо великих успіхів очікувати не можна. Раніше чимало нагород українські спортовці здобули у складі могутніх совєтських дружин. Як, наприклад, 14 олімпійців-волейболістів. Сьогодні ж молода українська держава взагалі не послала на Олімпіяду чоловічої відбиванкової збірної дружини.

Та якщо українські спортовці привезуть з Олімпіяди всього 15 чи 20 медалів, то все одно це матиме більше значення, ніж сотні нагород у складі збірної СССР. Адже на цьогорічних змаганнях спортовці з України вперше виступають незалежною дружиною і представляють українську державу, а здобуті нагороди будуть справді українськими.

Саме тому Президент України Леонід Кучма, привітавши українських чемпіонів-олімпійців з першими нагородами, зазначив, що для України, яка дебютує на Олімпіяді 1996 року, срібні та бронзові нагороди не менш важливі, ніж золоті.

Сергій Литвин,
Київ

ПОДОРОЖЧАННЯ ВІДКЛАДЕНО. ПОКИЩО...

1-го липня 1996 року жителі України, напевне, зітхнули з полегшею. Довгообіцяного підвищення частини компенсації населенням комунальних тарифів від 60 відсотків не відбулося, і воно відсунулося на невизначений час.

Ще за місяць до оголошеної дати почало складатися враження, що державні мужі й самі трохи чи не бояться майбутнього подорожчання. Розгляд питання на президії Кабінету Міністрів кілька разів відкладався, не обговорене воно й досі.

Неначе у виправдання нерішучости у проведенні тих непопулярних заходів, у пресі, з подання різних високопоставлених чиновників, з'явилася сума 50 трлн. крб., нібито закладена у бюджет для проведення референдуму щодо Конституції, а після його скасування пущена як компенсація за відкладене підвищення комунальних платежів. Називалися терміни — від одного місяця до кількох, на які вдалося відтягнути чергове спустошення гаманців громадян. Наскільки ця сума відповідає реальній і чи не мав місце свого часу зворотний процес з оплатою референдуму за рахунок зарплат і пенсій, із цим запитанням кореспондент УНІАН звернувся до віцепрем'єра України з політико-правних питань Олександра Ємця:

— Цифра доволі надумана. Свого часу було зроблено офіційний запит щодо вартости такого заходу і, за розрахунками Міністерства фінансів, вона становить 10 трлн. карбованців. Якщо говорити про джерела надходжень цих фондів, то слід згадати, попере, про недавнє скорочення органів виконавчої влади і спрощення управлінських структур. Подруге, ми звернулися за допомогою до міжнародних організацій.

Що ж до чуток про покриття референдумовими грошима комунальних платежів, то мушу зазначити, що фінанси ці в будь-якому разі не зайві. Їх використання — чи то на референдум, чи на будь-що інше — дасть навантаження на бюджет, як не зараз, то пізніше...

З іншого боку, нехитрі арифметичні підрахунки показують, що взаємозв'язок між платою за мешкання й референдумом справді, м'яко кажучи, надуманий. Так, за офіційними даними, за перші п'ять місяців поточного року до кас ощадних банків надійшло 118 трлн. крб. сплати комунальних платежів і мешканевої плати. Зробивши знижки на борги населення, тарифів, можна стверджувати, що на місяць ця сума складає близько 20 трлн. крб. Тож суми в 10 трлн. на покриття 20-відсоткової надбавки державі вистачить ненадовго. Чому ж уряд пішов на відкладення?

На сьогодні, за даними профспілок, житлових субсидій просять майже 50 відсотків громадян. Дані офіційних органів відрізняються не набагато — понад 40 відсотків. І це при тому, що населення платить лише 60 відсотків від реальної вартости житлово-комунальних послуг. Якщо тарифи збільшаться до 80 відсотків (фактично це викличе їх подорожчання на 35-40 відсотків), то, за оцінками фахівців, загальна кількість бажаючих одержувати допомогу зросте до 90 відсотків.

У свою чергу, держава заборгувала населенню у платнях, пенсіях і деяких соціяльних виплатах близько 239 трлн. крб. Але ж уряд, вводячи до своєї програми поступове збільшення тарифів на комунальні послуги, обіцяв принаймні стабілізувати виробництво.

За нинішнього стану справ робити чергове підвищення вартости житлово-комунальних послуг було б просто безглуздо, принаймні до поліпшення стану з погашенням боргів і платні. Саме цим і пояснюють причину нерішучости держави. Хоча база для такого рішення все ж таки готується, передбачається низку заходів, покликаних пом'якшити наслідки подорожчання.

(Закінчення на стор. 3)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про нових „гидких" американців

Хто з нас не пам'ятає того непривітного окреслення „the ugly American", яке довгими роками котилося сторінками преси, „покутувало" у розмовах та стало заголовком популярної книжки Ледерера.

А все це виникло для окреслення пихатої поведінки американців по відношенні до інших народів, яким, демонструючи зневагу, хотіли показати свою вищість.

І ось тепер, після сорока років з часу появи того вислову, відбуваються XXVI літні Олімпійські Ігри в Атланті, де засоби масової інформації, повертають у свідомість це саме невмерле гидке окреслення — може не так у відношенні до всіх американців, як до телевізійних коментаторів мережі Ен-Бі-Сі, що має ексклюзивне право на передачі з Атланти. Бо чи не може брати досада, коли ми, українці, були змушені довго оглядати Керрі Страґ, як вона геройчно рухається на милицях або з голливудським усміхом на руках у свого тренера, а тільки дуже блискавично і мимохідь встигали побачити „свою" Лілію Подкопаєву, як здобуває золоту медалю? А вже про це, щоб почути український або національний гимн та побачити, як підноситься наш прапор, то й мови не було.

Дивну, забарвлену явно шовінізмом „політику" провадили на телебаченні, та ще дивніша політика насвітлення змагань в американській пресі, що хоч „світить, та не гріє", бо дуже скупо та ляконічно, ніби з ласки, дає інформації про успіхи та перемоги неамериканських змагунів. Через це за великe щастя можна було уважати, коли вдалося мельком углядіти синьо-жовтий прапор або тризуб на одностроях змагуна. Все це добре відоме усім нашим читачам, що просиджували довгі нічні години при телевізорі і можна здогадатися, скільки телефонічних дзвінків та листів пішло у цій справі до керівництва Ен-Бі-Сі, але... видно, замало, бо без найменшого позитивного відгуку. Чи то знов прояви „the ugly American"?

Тут уже навіть спортові репортери щоденної преси Ню Йорку звернули увагу на це явне іґнорування наших змагунів, подаючи доказ того, як телевізійники повелися з Олександром Богачем, який навіть не потрапив на екран в час, коли здобув бронзову медалю в метанні кулею.

Хоч як нас це болить, але мусимо безсторонньо признати, що це самохвальство американських засобів інформації яскраво помітне не лише у відношенні до „новаків" — змагунів молодої української держави, але в тій самій мірі також до всіх інших спортовців-неамериканців. Загальне обурення тенденційністю передач, які в більшості ще і не були передавані живцем, а тільки згодом спрепаровані й перетикані рекламою, висловили голосно в інших зацікавлених державах. Це бачимо із статей у чужій пресі, які кричать про „олімпійський хаос", про зацікавлення господарів лише собою, як пише „Ле Монд", а інші зауважують, що на церемонії відкриття звучав лише американський гимн і що інакше годі схарактеризувати американців, як меґаломанами.

Коли додати до цієї неприхильної характеристики ще і десятки скарг щодо чисто побутових справ: помешкання, кошмарів транспорту чи недотягнень так славної тут телекомунікації, картина зовсім не виглядає корисна для Атланти і напевно залишить у спогадах цю ювілейну Олімпіяду як взір не до повторення, і дасть до глибокого зрозуміння, як не повинні вести себе справжні господарі. У такій критиці ми, українці, будемо змушені брати участь. Ми ж були такі щасливі та горді, що в 1996 році наші українські змагуни врешті виступають під синьо-жовтим прапором, як представники вільної України, а своїми досягненнями таки далеко не були останніми у довгій черзі учасників Олімпійських Ігор, хоча так скупо ми мали можливість їх бачити.

Чи ж би це було певним доказом почуття меншевартости цілого населення тут, яке тепер такими невластивими засобами старається піднести свій власний престиж? Невже забули американські месмідія, що на прапорі олімпійського руху майорять п'ять різнокольорових, але рівних за величиною, кілець, тісно сплетених між собою у спортовій єдності континентів? Нема в тому символі нерівності й протекціоналізму. Чи в так неспортовий спосіб святкується ювілей спорту всіх країн?

О-КА

Степан Яворський

КАТИНЬ: ДОКУМЕНТИ ҐЕНОЦИДУ

II

Декілька днів перед тим, 22-го березня, появилась таємна нотатка у зв'язку зі заявою офіційного речника польського уряду Й. Урбана, в якій він представляє офіційну позицію польського уряду відносно катинського злочину. Післякомуністичний польський уряд вважає, що вину за катинське масове вбивство несе сталінський НКВД.

В комунікаті ЦК КПСС з 22-го квітня 1989 року совєтські власті признають, що в Катині загинула частина польських офіцерів, одначе про долю інших (приблизно 20,000 осіб) покищо немає інформацій.

З дальших комунікатів ЦК КПСС виявляється, що понад 14,000 польських офіцерів та інших урядників були засуджені Берією і Меркуловим на страту.

У зв'язку з візитою до Москви міністра закордонних справ Польщі К. Скубішевського, 3-го листопада 1990 року опубліковано докладний комунікат про польсько-совєтські взаємини. Однією з його точок був наказ, щоб прокуратура СССР пришвидшила слідство в справі Катині.

17-го травня 1991 року генеральний прокурор СССР інформує, що ще до цього часу не вдалось знайти слідчих документів і протоколів спеціяльної наради НКВД СССР, хоч є багато вказівок на те, що вони існують. На підставі зізнань свідків, колишніх відповідальних працівників НКВД, виглядає, що існувало рішення ЦК КПСС, підписане Сталіним, про ліквідацію енкаведистами польських військовополонених у таборах в Козєльську, Осташкові і Старобєльську.

В заключному слові автори звертають увагу на те, що число розстріляних польських громадян сягало приблизно 25,000 осіб. З них 14,700 були польські військовополонені та урядники (97 відсотків — польської національности) і понад 10,000 цивільних в'язнів, які перебували в тюрмах Західної України і Білорусі. Співвинними у цих злочинах, на думку авторів, були польські комуністи, які підтримували фальшиві твердження росіян, нібито злочини вчинені німцями. Також західні альянти, які своєю мовчанкою, всупереч очевидним доказам про большевицькі звірства, стали співучасниками кривавої московської політики.

Цікавим додатком до вищезгаданих документів геноциду була стаття Світлани Філонової під заголовком „55 катинських весен", надрукована в російському еміґраційному журналі „Грані" (ч. 178, 1995), в якій вона розповідає про особисті враження з її відвідин місць убивства польських громадян. Вона описує, що навіть тепер російські бюрократи навмисне чинять перешкоду в дослідженні трагедії розстрілів. Серед бюрократів, з якими Філонова зустрічалась, були члени адміністрації Смоленської області, до якої належить Катинь, як також вищі і нижчі урядники російських інституцій. Зайшла мова про намір польського уряду влаштувати цвинтар для забитих в Катині польських громадян. Смоленські урядники запротестували, бо, мовляв, в лісах Катині поховано багато російських політичних в'язнів, яких також розстріляно в катинських лісах. На доказ цього вони виклали два шкелети в тій околиці. На запит про докази цього твердження, заступник міністра культури Російської Федерації Брагін заявив, що федеральна служба безпеки подала списки понад 8,000 політичних в'язнів, розстріляних у катинських лісах. Авторка подає цікавий епізод про те, що молодший син Сталіна при якійсь дискусії заявив: „Чому стільки шуму навколо декількох тисяч поляків! Під час колективізації на Україні згинуло принаймні 3 мільйони людей".

На закінчення її поїздки російські бюрократи радили їй не писати тепер про Катинь. „Може пізніше, коли праця буде закінчена, якась стаття буба б можлива. Але не тепер".

Світлана Філонова подякувала за пораду, але статтю про Катинь таки написала.

Бронислава Скорупська

УКРАЇНА ВИЖИВЕ!

V

Церква вся у риштованні, але повна людей. Всі вони тримають у руках маленькі бу-кетики квітів. Церква хоч і в риштованні, але вся за-квітчана. Багато я наслухалася про цю церкву в Амери-ці, а тут Бог дозволив мені у ній побувати, та ще й у та-ке велике свято. Від св. Юра зайшли побачити польський костьол. Я була здивована, що ксьондз говорив проповідь українською мовою. Бувають і такі чуда на світі. Недалеко Преображенська церква — заходимо і туди. Вечоріє, як і костьол, вона дуже гарна.

Далі їдемо до будинку опери, щоб хоч зовні побачити це чудо архітектури, оглядаємо пам'ятники, центр міста, робимо знімки і їдемо до племінниці Валі на обід. Часу багато не витрачаємо, бо о 6-ій год. на Личаківському цвинтарі буде свято УСС. Прибули завчасу, оглянули цей історичний цвинтар, зробили знімки коло Каменяра та коло могили Володі Івасюка і вже й свято почалося. Присутніх було приблизно 200 — 250 осіб, на таке місце це мало. Після відправи виступали промовці, якась пані деклямувала і прапор згорнули. І тут я чую, що той, що тримає прапор, з кимось сперечається і каже: „А ви принесіть свій прапор" — і тут нема згоди!

Назад вертаємося іншою дорогою, щоб і ще дещо побачити. Їдемо через Новоград-Волинськ, Корець, але не зупиняємося. У Житомирі ввечорі знову зустріч із родиною, прощальна. Завтра їдемо до Києва, бо за три дні треба вертатися додому.

Зупинилися ми у моєї племінниці Людмили. Вона цікава молода жінка. Живе з десятирічною донечкою. Мала дуже розумна, вивчає англійську мову, уже кілька років вчиться танцювати у балеті. Людмила радить поспішати, бо сьогодні в опері останній день сезону. Сьогодні там будуть пописуватися випускники школи балету. Ми встигли.

Виглядає, що в Києві Людмила знає всіх, кого треба, і завдяки цьому у середу ми будемо мати „приватного" гіда, її приятель мистецтвознавець Петро Нестеренко поведе нас до Києво-Печерської Лаври.

Початок Києво-Печерського монастиря сягає X століття і тісно пов'язаний із утвердженням християнства на Київській Русі. Побудований він на високому березі Дніпра за кн. Ярослава Мудрого. Там виховували монахів, які пізніше йшли з одного місця до іншого, проповідуючи християнство. Протягом багатьох століть монастир відігравав важливу ролю як релігійну, так і культурну. Багато визначних людей України були тісно пов'язані з ним. Тепер Лавра служить як діючий монастир та унікальний музей. Щоб сприяти поширенню християнства, князі почали будувати величаві церкви — у Києві їх багато.

Печерський монастир ділиться на дві частини: Верхня Лавра і Нижня Лавра. Вони займають до 50 акрів території, а 86 будівель репрезентують різні архітектурні стилі минулого.

У підземеллі в печерах є три каплиці. Там у XIX ст. відкрили нетлінні мощі.

Дуже цікавим об'єктом є дзвіниця. Архітектором її був німець Й. Г. Шедель. Будову її закінчено 1745 року і сягає вона 350 стіп. Найбільший її дзвін важить 60,000 фунтів.

У „будинку Ковніра" міститься музей історичних скарбів України. У ньому зберігаються унікальні золоті скарби, скитські орнаменти та праця пізніших київських майстрів.

Стільки про Лавру. А тепер спішимо на попис дітей хореографічної школи ім. Вірського з нагоди закінчення шкільного року. Школу названо іменем великого мистця, але справедливості там нема. Я чула, як матері між собою розмовляли, що директорка без хабаря, й то доброго, нікого не приймає. Згодом треба ще мастити, бо інакше вашу дитину відсунуть у тінь. То чиї ж діти сьогодні навчаються в Україні? Чула і знаю факти, що й до вищих навчальних закладів приймають студентів не за їхніми здібностями, а тільки коли їхні батьки добре підплатять. Дуже шкода, бо через це багато здібної молоді України не може поступити до вищих шкіл. Це та темна сторінка сьогоднішньої України, про яку і там, і тут всі знають і говорять, але бояться написати. Соромно? Так, і трагічно.

Четвер, 6-го червня, — мій останній день в Україні, а ще так багато хочеться побачити. То ж рано виїжджаємо з хати. Заїхали до Бабиного Яру, там я поклонилася світлій пам'яті Олени Теліги, її друзям і всім українцям, невинно замордованим.

Напередодні Людмила домовилася із директором Музею Архітектури та Побуту, що та зустріне нас о год. 11-ій. Знайомимося. Вона радо показує нам перевезені туди хати й інші сільські забудови із різних регіонів України. Обійстя кожного такого регіону пильнують старші жінки. Вони в українській ноші того часу, пильнують там порядку. По всьому видно, що свою працю люблять. Пані Оля з великою увагою все нам показувала, пояснювала, наробили ми і знімок, подякували їй і їдемо до Державного Музею ім. Т. Шевченка — до них я маю одне доручення з Америки і вони чекають на мене на 3-тю годину.

Полагодивши наші справи, Володимир Яцюк, шевченкознавець, веде нас до музею і цікаво, щиро і з любов'ю до Шевченка пояснює. В цьому музеї міститься 400 оригінальних картин Тараса Григоровича, і наш провідник розповідає нам багато деталей, яких, здається, ніхто так не знає, як він. З вдячністю прощаємося з працівниками музею.

Ще мушу побачити Миколу Васильовича. Наше знайомство цікаве. Микола прожив усе життя і не знав

(Закінчення на стор. 3)

Екзекутивний...

(Закінчення зі стор. 1)

кінця червня ц. р. відділові секретарі приєднали 349 нових членів на загальну суму забезпечення 3,587,870 дол. Секретарі, котрі придбали понад десять членів — Відділ 172-ий (Лонгін Старух) придбав 27-членів, Відділ 234-ий (Євген Осціславський) здобув 16 членів, а Відділ 76-ий (Андрій Воробець) приєднав 15 членів. В Сеєттел, Ваш., Мирон Пилип'як зорганізував 13 членів. Стефко Куропась, радний УНСоюзу і секретар 176-го Відділу приєднав 10 членів та довголітній секретар 174-го Відділу Атанас Слюсарчук здобув також 10 членів. УНСоюз має 310 активних відділів та відділових секретарів. За першу половину року тільки 135 секретарів дали одного члена або більше. Це означає що тільки 44 проценти секретарів подбали про приріст до їхнього відділу. Програма додаткового забезпечення від січня до кінця червня збільшила на 1,211 активних членів до відділів та принесла 318,325 дол. додаткових вкладок. Щиро дякуємо всім секретарям, котрі подбали про розвиток в своїх відділах. Закликаємо всіх секретарів здобути принаймні два нові члени до кінця року.

Зміни у відділах. В червні відійшов у вічність секретар 320-го Відділу св. п. Іван Радь. Спомин про нього та його працю для УНСоюзу подано в „Свободі". На своє місце він підготовив свою доню, Марію Радь. В рядах нових секретарів від місяця березня до червня теж вітаємо Марію Галущак, секретарку 70-го *Відділу в Джерзі Сіті*, Сару Лазор в Ню Гемшир з Відділу 178-го та Мирона Дудинського у Лос Анджелесі Відділ 257-ий. Бажаємо всім новим секретарям багато сили до праці в рядах союзових секретарів. Щиро дякуємо Миколі Медведеві, Марії Беднарчик та Олені Возняк за те, що вони підшукали людей охочих до праці на свої місця. Ми стрічаємося з постійною проблемою заступити місця уступаючих секретарів новими силами. Від травня три відділи не мають секретаря або шукають заступника. Часто приходиться злучити відділ не через брак членства, але через брак відповідної особи на пост секретаря. Тому звертаємося до всіх секретарів, щоб вони подбали про своїх заступників.

Злучено відділи. Джан Скилений, секретар 11-го Відділу в Джоставні, Па., передав Відділ до 96-го Відділу в Піттсбургу. Михайло Іваницький, секретар 93-го Відділу в Ровд Айленді, злучив свій Відділ з 206-им Відділом. В Індіяні Естер Цибак передала Відділ 100-ий до 452-го в Індіяні. В Етобі-ковк, Канада, Семен Левицький, секретар 442-го Відділу, передав його відділ до 401-го в Торонто. Ці секретарі після довгих літ праці для нашої установи через поважний вік та поганий стан здоров'я відійшли від секретарської праці, але совісно передали відділи в добрі руки. На прохання секретарки Олени Гентіш-Брехун 455-ий Відділ в Ню Йорку прилучено до 489-го Відділу. Анна Жуйко 306-ий Відділ передала до 155-го. Всім колишнім секретарям щире спасибі за їхню працю.

Нові публікації. В звітовому часі секретар УНСоюзу розіслав у березні та травні „Вісті Секретаря". Також виготовлено та розіслано всім секретарям „Довідник Головної Канцелярії". Для ужитку при продажу нових термінових грамот виготовлено пояснювальну брошуру. На прохання багатьох секретарів передруковано всі коди Союзових забезпеченевих продуктів з додатком найновіших код для поліс нового типу впродажі в Канаді та Америці. Дальше розсилаємо до членства пропозиції на додаткове забезпечення. Місячно ми висилаємо приблизно 2,000 листів. Ця програма кінчається з кінцем вересня цього року. Маємо в пляні виготовити підручник для секретарів. Також вже набуто нові книги для вжитку секретарів.

Загальні обов'язки. Від березня до червня я відвідала Округи Дітройт, Чикаго, Монтреаль, Піттсбург, Вілксберрі та Шамокін. Вітала Шкільну Раду на її з'їзді 22-го червня в Ню Джерзі. Промовляла на з'їзді наших сеньйорів на Союзівці. Від травня цього року Департамент асекурації стейту Ню Джерзі переводить звичайну трирічну контролю в Головній Канцелярії УНСоюзу. Ми співпрацюємо з ними та доручуємо всі потрібні матеріяли для їхньої перевірки.

Секретарсько-організаційні курси. Заплановані курси відбулися 6–7–8-го червня в Головній Канцелярії УНСоюзу. Дев'ять нових секретарів або кандидатів на секретарів відбули триденний курс. Курсами проводили предсідник, Уляна Дячук, секретар Марта Лиско та касир Олександер Благітка. Це перший раз, що такі курси відбулися в Головній Канцелярії, де курсанти мали змогу приглянутися до праці в Головній Канцелярії та пов'язати її із секретарськими обов'язками.

Звіти заступників предсідника

Заступник предсідника д-р Н. Олесницький звітував про його працю в ролі неплатного леґального дорадника для полагодження різних справ УНСоюзу, включно зі злукою з УБС і УНП, інвестиціями, продажем будинку та закупом нового. Був на Союзівці під час відкриття літнього сезону та брав участь у дуже корисній нараді правних дорадників братських союзів релігійного та етнічного формату. Плянує брати участь у Крайовому братському конґресі у вересні ц. р. в Нешвіллі.

Д-р П. Саварин звітував про його контакти із секретарями Відділів в Канаді, про постійне підшукування молодших віком секретарів, зв'язки з торонтонським бюром УНСоюзу і його керівником Робертом Куком та про його участь у похоронах Митрополита Максима Германюка.

Заступниця предсідника А. Дидик-Петренко звітувала про випрацювання нею літніх мистецьких програм на Союзівці та співпрацю в цій ділянці з асистентом управителя оселі Сонею Семанишин та з редакціями „Свободи" і „Українського Тижневика" з метою відповідного реклямування програм на Союзівці.

Звіт У. Дячук

Організаційні справи. До кінця червня ц. р. приєднано 440 нових членів забезпечених на майже 9 млн. дол. Цей вислід дав 90 членів і 417,172 дол. забезпечення менше, як минулого року. У 1995 році в організуванні взяло участь 147 секретарів, цього року тільки 135. Минулого року вони приєднали 445 членів на суму 4,339,000 дол. забезпечення, а цього року тільки 293 члени і 2,092,000 дол. забезпечення. І ці секретарі, які активно працювали, у багатьох випадках дали менше членів.

Професійні продавці приєднали у 1996 році 147 членів на 6,783,000 дол. забезпечення. Рік раніше вислід був 134 члени і майже 5,199,000 дол. забезпечення. Помимо того, що один продавець захворів, а три в Торонто щойно приготовлялися до іспитів для одержання дозволу продавати забезпечення, число членів зросло на 13, а сума забезпечення на 1,584,000 дол. Також продали пенсійних грамот УНС на суму 141,731 дол.

Найбільше число нових членів дала Округа Торонто (81), опісля Округи Нюарк (53) і Філядельфія (41). Поміж відділовими організаторами веде перед дальше довголітній визначний організатор Мирон Пилип'як, який придбав досі 13 членів з сумою забезпечення 64,000 дол. По 10 нових членів здобули: д-р Атанас Слюсарчук, секретар Від. 174, і радний Стефко Куропась, Від. 176, сума забезпечення цих членів була 133,000 і 50,000 дол. Щирі ґратуляції першунам від Екзекутивного Комітету. Гарними осягами можуть похвалитися такі організатори: Михайло Кігічак, Від. 496 — 9 членів, контролер Степан Гавриш, Від. 83 — 8 членів, Христя Ґербеги, Від. 269 і голова Округи Павло Шевчук — по 7 членів. Ольга Марущак, Від. 82, приєднала 6 членів, а Олександра Дольницька, Від. 434, Олександра Лаврін, Від. 175, Андрій Скиба, Від. 399 та Петро Залуга, Від. 183 — по 5 членів. Кожному організаторові щира подяка за їх труд у союзових відділах.

REPORT FOR THE FIRST HALF OF 1996

Gains as of 6/30/1996

Juvenile	Adult	N. Can. Product	ADD	Total
158	1,472	27	0	1,657

Losses as of 6/30/1996

Cash Suuender	End. Mat.	Paid Up	Died	Total
460	271	313	476	1,520

Total Membership	Juvenile	Adult	ADD	Total
12/31/95	17,032	39,113	4,981	61,126
06/30/96	16,535	38,766	4,874	60,175

New Members From Additional Insurance Program (AIP)

1996	Number	Amount
Jan	310	800,379
Feb.	175	465,879
Mar.	181	440,708
Apr.	199	500,097
May	160	458,395
Jun.	186	472,867

Союзівка. За шість місяців цього року прибутки Союзівки дали суму 194,652 дол. Рік раніше сума прибутків була у висоті 196,096 дол. Різниця в сумі поміж роками тільки на близько 1,500 дол. Минулого року УНСоюз позичив Союзівці 60,000 дол., а в банку на конті було понад 50,000 дол. з попереднього року. В грудні 1995 року Союзівка повернула всі гроші, що призбиралися для сплати позички. Тому ми мусили позичити 122,000 дол., а вже сплачено до 110,000 дол., та покрити платні.

Піврічні видатки дали суму 496,872 дол, на 62,000 дол. більше, ніж попереднього року. Самі кошти електрики, ґазу та оливи зросли на 13,000 дол. з огляду на сувору зиму та дуже холодну весну. Платні працівників залишилися майже у висоті з попереднього року. Закуплено харчів і напитків на суму 25,000 дол. більше, ніж попе-реднього року. Закінчено влаштування каварні і вже видають обіди та перекуски. День батька був успішний. Табір тенісовий мав 43 учасники, „пташата" перший тиждень — 60 учасників, а другий понад 40. Табір дітей має також багато дітей (50). Табір танцювальний переповнений. Кухня, під управою Андрія Соневицького, має дуже добрий відгук серед гостей. Літній сезон заповідається непогано, хіба що погода може пошкодити нам.

Видавництво. Приходів було за півроку у висоті 666,368.85 дол, а видатків 783,916.69 дол. Різниця — це недобір у висоті 124,891.08 дол. плюс соціяльне забезпечення у висоті 27,914.00 дол., що разом дає 152,805 дол.

Число передплатників „Свободи" впало у 1996 році на 917 і нараховує 8,663. „Український Тижневик" втратив за цей самий час 853 передплатників і нараховує 7,836. З цього числа біля 500 — це дарові передплати для конґресменів Америки і Канади та впливових людей у політичному світі ЗСА. Всі передплатники вже платять прямо до адміністрації видавництва.

Завдяки довгим і наполегливим старанням „Український Тижневик" в особі Романа Вороновича має акредитованого кореспондента на Олімпіяді у Атланті, Джорджя. Цю акредитацію одержав „Український Тижневик" від Українського Олімпійського Комітету. Завдяки цьому читачі „Українського Тижневика" та „Свободи" матимуть повні репортажі про змагунів України.

Головна редакторка „Українського Тижневика" Рома Гадзевич представила плян видання книжки про 10-ліття вибуху на ЧАЕС, в якій будуть поміщені матеріяли і світлини, друковані у „Тижневику", як і ці, що ще не були використані.

Після звітів поодиноких урядовців коротко розглянено працю недавно створеної дорадчої Фінансової комісії, про що звітували д-р Н. Олесницький і О. Благітка.

У. Дячук і д-р Н. Олесницький подали інформації про процес злуки з Українським Братським Союзом і Українською Народною Поміччю. Після відвідин Департаменту забезпечення в Трентоні, Н. Дж. Головна Управа УБСоюзу затвердила злуку, але Департамент забезпечення в Трентоні розглядає справу оселі „Верховина" в рамках переведення злуки.

У справі Фундації УНС, Інк, д-р Н. Олесни-цький звітував, що фун-дація ортимала статус 5OIC-3, тобто звільнення від податків. До ради директорів, яка досі складалася з У. Дячук, Н. Олесницького, Володимира Сохана і О. Благітки, кооптовано А. Дидик-Петренко, радних Рому Гадзевич і Є. Іванціва.

У випадку скликання спеціяльної Конвеції в справі злуки, покликано до життя Статутову комісію в складі: д-р Олександер Серафин — голова, д-р Анна Чопик, д-р Іван Флис, Анатолій Дорошенко і Володимир Корчинський. Після вичерпання порядку нарад їх закрила предсідник У. Дячук.

Подорожчання...

(Закінчення зі стор. 2)

Так, наприклад, розробляється механізм спрощеного надання населенню субсидій: відтепер відповідні служби працюватимуть з подовженим робочим днем як в будні, так і у вихідні дні — до 22 години. В разі потреби їхні штати доукомплектуються за рахунок працівників інших установ і організацій, виконкомів міських, селищних і сільських Рад. Будуть визначені нові розміри субсидій, погашена попередня заборгованість.

Плянується підвищення заробітної плати працівникам бюджетних установ і організацій і тих, що частково фінансуються з бюджету — на 10,8 відсотка. Збільшуються розміри стипендій і пенсій, встановлених до подорожчання комунальних послуг. Відповідно до Програми діяльности Кабінету Міністрів, пенсії, призначені органами соціяльного захисту населення, збільшаться в 1,12 раза. Плянується підвищення й інших соціяльних виплат.

У свою чергу, плату за житло буде встановлено в розмірі 18 тис. крб. за 1 кв. метр загальної площі, а за надлишки цієї площі розмір плати збільшиться в 1,1 раза. Визначено норми користування житлово-комунальними послугами, у межах яких окремим категоріям громадян надаватимуться пільги. Загалом нічого нового, крім нових цифр, цей документ не міститиме. Інше питання, що держава має намір покінчити з пільгами взагалі. За словами прем'єр-міністра України Павла Лазаренка, сьогодні, крім пенсіонерів, їх мають 20 млн. громадян з 52-мільйонного населення країни, отож у цьому питанні час наводити порядок. Непогано було б, аби держава заразом навела порядок в оплаті праці своїх громадян.

Ну, а покищо навіть висококваліфікований фахівець, отримуючи зарплату в кілька разів меншу, ніж соціяльна допомога безробітного в розвинутій країні, сплачуватиме вже 80 відсотків вартости житлово-комунальних послуг, котра з окремих параметрів, як, скажімо, оплата за електроенергію, практично не відрізняється від світової. Єдиною втіхою, якщо когось це втішить, може стати те, що таке подорожчання, за словами прем'єра, буде останнім у цьому році. Тоді на нас чекатиме лише одне аналогічне підвищення комунальних тарифів, після чого, виклавши всі 100 відсотків вартости послуг із власної кишені, громадяни України вже абсолютно нічого й нікому винні не будуть.

Україна...

(Закінчення зі стор. 2)

про долю свого батька, який додому після війни не повернувся. Щойно два роки тому, прочитавши спогади М. Скорупського, довідався про те, що його батько був командиром УПА, де й загинув геройською смертю. Микола написав мені листа і так ми стали приятелями. Це наша перша зустріч.

Він і його мила дружина Ганя тепло нас зустріли. Розповідають, що жили вони у Сибіру, де Микола був військовим у ранзі полковника. Подружжя мало донечок, які швидко повиростали і вже й на хлопців кидати очима стали. Тоді він і Ганя вирішили рятувати дітей від чужих залицяльників і переїхали до Києва. Це була незвичайна зустріч.

Увечорі до Людмили приїхав її брат, а мій племінник Саша з дружиною та донями. Зустріч, як і попередні, була коротка, але щира.

Повернувшись, передумую побачене і почуте. Моя велика рідня, як і багато інших громадян, живе за правилами християнської моралі, хоч це не означає, що вони всі практикуючі християни. Вони один одного поважають і в потребі допомагають. Від них забрали Церкву, але віри не вбили, приспали, але не вбили почуття національної приналежности, то ж з такими дітьми Мати-Україна подолає усі перешкоди і буде жити!

ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ харчів і ліків у середу, 31-го липня, схвалило нову вакцину на лікування коклюшу в немовлят, яка в основному краще запобігає підвищеній температурі, дражливостям та іншим побічним наслідкам. Вакцина, що її на американському ринку продають під назвою „Тріпедія", на думку багатьох медичних експертів буде дуже бажаним засобом лікування коклюшу, зокрема для лікарів- педіятрів і батьків немовлят.

У ШОСТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого дорогого МУЖА, БРАТА і ШВАҐРА
бл. п
д-ра мед.
РОМАНА ДЗЯДІВА
будуть відправлені заупокійні
СЛУЖБИ БОЖІ
12-го серпня 1996 р. о год. 8-ій рано
в українській католицькій церкві св. Миколая в Брукліні, Н.Й., при 261 19 вул.;
в соборі св. Юра у Львові.
Про молитви за упокій душі покійного просить
дружина — ОЛЬГА з родиною

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА в АМЕРИЦІ
ділиться болючо-сумною вісткою з членами й українським громадянством, що 30-го липня 1996 р. несподівано, на 86-му році життя відійшов у Божу вічність, у Норвок, Коннектикат
бл. п.
д-р
ТЕОДОР БОГДАН
ЗАЛУЦЬКИЙ
дійсний член Хемічно-Біологічно-Медичної Секції НТШ, колишній голова Осередку НТШ у Вашінґтоні, член-добродій НТШ і автор наукових праць у професійних американських публікаціях.
Дружині покійного Мирославі, синам д-рові Ігореві і д-рові Миронові з родинами складаємо глибоке співчуття.
Вічна йому пам'ять!
УПРАВА НТШ

З невимовним болем у серцях ділимося сумною вісткою, що в понеділок 15-го липня 1996 року після тяжкої недуги відійшов у вічність у розквіті духовних і фізичних сил — полинув до своєї мами за зорею наш дорогий і незабутній
МУЖ, БАТЬКО, СИН, БРАТ, ПЛЕМІННИК і ДРУГ
СВ. П.
ЯРОСЛАВ (JOHN) ЩЕРБАК
народжений 6-го липня 1952 року — Master of Science — фізик і математик

В тяжкому горі і скорботі:

дружина — CAROL
син — PAUL
батько — МИКОЛА
сестра — ЕЛІЗАБЕТ
тітка — НІНА з мужем інж. О.ДАНЧУКОМ
двоюрідні брати — МИХАЙЛО ДАНЧУК з родиною,
— АНДРІЙ ДАНЧУК з родиною
друзі.

ПАНАХИДА і похоронні відправи відбулися у вівторок і середу 16 — 17-го липня 1996 року в церкві St. Stephan, Longwood, а опісля — на цвинтарі в Longwood, Florida.

ВІЧНА ТОБІ ПАМ'ЯТЬ!

Сину, Ти спрагло прагнув побачити вільну Україну, особливо Шевченковий край — татову вужчу Батьківщину і Волинь — мамину вужчу Батьківщину, — то нехай твоя душа витає над землею твоїх батьків, дідів і прадідів.

Хай над Тобою сяє неба вись
і Бог тримає милосердні руки.

Св. п. М. Павлів

Скоро летять роки та ще скорше проріджуються ряди церковних і громадських працівників, яких важко заступити. Одним із таких доброго серця та жертвенних членів української громади в Коговзі, Н. Й., був св. п. Микола Павлів. Народився він 25-го травня 1915 року в селі Демня коло Миколаєва на Львівщині. Малим хлопцем став сиротою і треба було покинути рідну хату та виїхати до Львова, де важкою працею здобув фах механіка. Це була мрія його молодих років. Згодом, як вояк польської армії Микола попав у німецький полон і довгих п'ять років важко працював на невільничих роботах у Німеччині.

Після закінчення війни він роз'їжджав по околиці, відвідував українських робітників та заохочував їх переїхати до гурту в місті Бамберґ, Німеччина, де при його допомозі постав український переселенчий табір. Завдяки його ініціятиві багато українців живе нині вигідно та щасливо у новому світі. В таборі зустрів енерґійну та працьовиту дівчину Ольгу, з якою одружився і в 1949 році переїхав на вільну землю Вашінґтона в місто Коговз, Н. Й. І тут уже в перші тижні перебування став членом майже усіх товариств та віддано працював при їх відновленні і рості, приєднуючи багато нових членів. З часом своєю плідною працею здобув признання в громаді та очолював різні організації: став головою Братства свв. Петра і Павла, головою Відділу Українського Конґресового Комітету та президентом Українського Горожанського Клюбу.

Однією з найкращих прикмет його вдачі була велика жертвенність. Щедрими пожертвами він допомагає відновити будинок Українського Горожанського Клюбу, а згодом його пожертви допомогли побудувати новий будинок та гарно обладнати його всередині.

Не забував Микола Павлів і про церковні потреби. Він цілком вив'язувався з усіх зобов'язань при будові парафіяльної школи та будинку для сестер-учительок, купив столики для дітей. Багато щирих слів подяки були висловлені на адресу Миколи і його дружини Ольги з Риму за щедру допомогу при будові величавого храму, від студентів з Бразилії й інших країн, які багато років одержували від нього стипендії. Відвідувачів з України потішав не лише гарними словами розради, але й щедрими дарунками. З вдячности американському Урядові за можливість прожити вільним і радісним життям, Микола і дружина Ольга пожертвували 250 дол. на віднову Статуї Свободи.

Великою радістю для подружжя було, коли обі доні Нуся і Оксана зложили на спрацьовані руки батьків дипломи про завершеня вищої освіти.

З роками збільшилися фізичні недомагання, а відхід у вічність улюбленої доні Оксани в повному розквіті її активного життя обмежили його працю в громаді, але щодня з молитовником у руках служив до Служби Божої та багато років був старшим братом.

14-го грудня 1995 року з великою вірою у Всемогучого Бога відійшов Микола Павлів у вічність по заслужену нагороду. Українська громада в Коговзі гідно, великою присутністю на відправах відпровадила його на вічний спочинок на український цвинтар свв. Петра і Павла. Поминальну Службу Божу з Панахидою відправили о. декан Володимир Марущак і о. Михайло Мищук. Отець декан В. Марущак теплими, повними признання словами, попрощав покійного Миколу в церкві, Теодор Ракочий — від громади, згадуючи життєвий шлях Миколи, а Роман Ракочий, старший, подякував за великий вклад праці і фінансову допомогу для Українського Горожанського Клюбу.

Хоч боляче писати цю посмертну згадку, але гріє душу думка про людину, яка залишила після себе слід на землі, віддавши багато років життя для росту і слави української громади в Коговзі. Хай вічна буде йому пам'ять!

Анна Ґоґоша

Річні збори Професорської Колеґії УВУ

У суботу, 27-го липня, в головній викладовій залі УВУ протягом всього дня (до пізнього вечора) проходили звичайні річні збори загальної Професорської Колеґії Українського Вільного Університету. Згідно з вимогами Статуту Університету, вони відбуваються кожного року під час літнього семестру, тобто тоді, коли у Мюнхені збираються майже всі члени Професорської Колеґії, хоча цього року для того, щоб взяти участь у зборах, спеціяльно прибули професори зі Словаччини, Польщі, України. Той факт свідчив про особливу важливість цьогорічного, найвищого в УВУ, збору. Після того як був ствердений кворум, усталено програму нарад та схвалено прийняття протоколу з минулого року, розпочалася конструктивна, але й важка праця.

Ректор УВУ проф. д-р Мирослав Лабунька у своїй звітній доповіді порушив важливі питання життя діяспорного (дотепер) українського університету протягом академічного року. Цей період був позначений двома ювілеями — 50-річчям діяльности УВУ в Мюнхені (Німеччина), а також 75-річчям з часу заснування у Відні. Під час урочистих відзначень у Мюнхені, Києві, Ню Йорку, Чикаґо, Пряшеві підведено підсумки праці найстаршої вищої школи і наукової установи українців поза межами Батьківщини. А вони — значні: сотні наукових праць, тисячі студентів, які пройшли фахове навчання в УВУ, а серед них сотні докторів та маґістрів, що вважаються цвітом української діяспори. Ніколи протягом всього цього періоду УВУ не був фінансово добре забезпеченим, завжди доводилося шукати коштів для існування. Проф. М. Лабунька підкреслив жертвенність тисяч звичайних людей, завдяки зрозумінню науково-освітніх завдань яких, через особисті пожертви до Фундації УВУ в Ню Йорку, Канаді, до Товариства приятелів в Европі чи безпосередньо до УВУ, ця інституція змогла втриматися у непевних умовах чужини. Значною була і допомога українських Церков, особливо окремих, нині вже історичних постатей, таких як Архиєпископ скитальців Іван Бучко, Патріярх Йосиф Сліпий чи Владика Платон Корниляк. Останніми роками УВУ частково втримувався і на кошти німецьких федерального і баварського урядів, але у зв'язку з вигасненням статті фондів у бюджеті, з якого надходила допомога еміґраційним установам Східньої Европи, з наступного року буде припинено і надходження грошей з того фонду. Тому Університет змушений шукати інших засобів для існування. Велика надія при тому покладається знову ж таки на діяспору, але йдуть пошуки й інших джерел фінансування. Професорська колеґія ще на минулорічних зборах постановила будь-якою ціною зберегти УВУ, а в тому і навчальний процес з авдиторним навчанням включно.

Ректор УВУ проф. М. Лабунька говорив про заходи Сенату УВУ та й свої власні для того, щоб зберегти й розбудувати цю заслужену українську інституцію. У цьому ряді — звернення до Баварського міністерства освіти, науки, культури і віровизнань, особисто до міністра д-ра Ганса Цеґетмаєра, який розуміє важливість УВУ, до українських, римських та німецьких церковних кіл, до українських урядових чинників, у тому числі до Президента України Леоніда Кучми, голови Верховної Ради Олександра Мороза, міністрів, парляментаріїв... Є надія, що згодом УВУ матиме стабільну підтримку, а покищо він на шляху пошуків концепції дальшої праці.

Обидва декани — філософічного факультету проф. д-р Ярослав Розумний та факультету права і суспільно-економічних наук проф. д-р П. Потічний представили у своїх звітах власне бачення проблем УВУ, яке в основних питаннях розходиться із думкою переважної більшости Професорської Колеґії. Власне, розходження полягає в тому, чи збереже УВУ свою назву і характер праці, чи перетвориться в науково-дослідний інститут для вивчення українських проблем (розуміється, в першу чергу з користю для країни-господаря). Бо ж в Україні є кому вивчати свої проблеми, хоча погляд збоку завжди корисний.

Професорська Рада факультету права і суспільно-економічних наук на своїх річних зборах, що відбулися день перед тим, висловилася за збереження УВУ і створення при ньому сильного науково-дослідного інституту, який вивчав би німецько-українські відносини. Це питання назріле і до його вирішення готова підключитися не так давно зорганізована Німецька Асоціяція Україністів, яка не тільки зацікавлена у співпраці з УВУ: вона висловилася недавно про створення тут своєї централі (є приміщення, є найкраща в Німеччині українознавча бібліотека, є відповідне сучасне комп'ютерне устаткування тощо). Треба при тому підкреслити, що коли йдеться про тимчасову допомогу Україні у плеканні науково-педагогічних кадрів, чим і займається УВУ в даний час, то всі радо підтримують цю ідею, бо сьогоднішній склад докторантів і маґістрантів представляє в мініятюрі всю Україну. Бо що може бути святішим від допомоги рідній землі?

Проблем чимало. Контрольна комісія УВУ, яку очолював колишній ректор проф. д-р Роман Дражньовський, високо оцінила зусилля Сенату для збереження Українського Вільного Університету і при тому відзначила особисті зусилля і заслуги ректора УВУ Мирослава Лабуньки, який впродовж року був дуже діяльним саме у цій ділянці. Під час зборів Професорської Колеґії було висловлено багато думок, але всі вони зводилися до одного: Український Вільний Університет повинен існувати! Це своєрідний мандат, який вручено новому проводові УВУ на наступну каденцію. Під час зацікавленого обговорення плянів особливу активність виявляли професори зі ЗСА Богдан Футей, Дмитро Штогрин, Володимир Стойко, з Канади Радослав Жук, Орест Субтельний, з Німеччини Зиновій Соколюк, з Франції Володимир Косик, з Англії Петро Цимбалістий, зі Словаччини Микола Мушинка та Юрій Бача, з України Анатолій Погрібний та інші учасники зборів. Збори вислухали звіти Інститутів УВУ — педагогічного та дослідів німецько-українських відносин, як і докладні звіти про фінансову ситуацію, університетського суду і, звичайно, контрольної комісії. Робота цих органів УВУ була також предметом обговорення. Заступник голови Фундації УВУ в ЗСА проф. д-р Володимир Стойко зробив коротке повідомлення про працю Фундації УВУ в ЗСА, передавши вітання від її голови проф. д-ра Петра Гоя, а разом з тим чек на значну суму грошей для забезпечення літнього семестру УВУ.

Звичайні річні збори загальної Професорської Колеґії УВУ вибрали нове керівництво: ректором знову став проф. д-р Мирослав Лабунька, проректором — проф. д-р Зиновій Соколюк. Перед виборами цих найвищих посадових осіб в УВУ говорилося про те, що термін один рік є незначним для того, щоб втілити задумане, тим більше, що є потреба в тяглості розпочатих під час каденції справ. До контрольної комісії увійшли проф. д-р Володимир Косик, проф. д-р Михайло Лесів, проф. д-р Юрій Бача, до університетського суду проф. д-р Богдан Футей, проф. д-р Роман Дражньовський, д-р Ірина Шумська-Мороз.

Затверджено голів делеґатур УВУ у ЗСА, Канаді і Франції. Ними відповідно стали проф. д-р Роман Дражньовський, д-р Ірина Шумська-Мороз, проф. д-р Володимир Косик.

Напередодні загальної Професорської Колеґії на обидвох факультетах відбулися збори професорських Рад, на яких також йшла мова про майбутню модель УВУ, що повинна бути більше пристосованою до сьогоднішніх умов. На зборах були обрані нові факультетські проводи. Деканом філософічного факультету став проф. д-р Леонід Рудницький, продеканом проф. д-р Дмитро Злепко. Факультет права і суспільно-економічних наук очолив проф. д-р Анатоль Камінський, продеканом обрано вдруге проф. д-ра Омеляна Бея.

З вірою у краще майбутнє УВУ роз'їжджаються ті із професорів, що приїхали на збори. Інші продовжують свою викладацьку працю. Йде ж бо літній семестр 1996 року!

Доц. М. Присяжний
м. Мюнхен

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ТЕЛЬМА ВОЛФАРТ ЧЛЕН УНС Відд. 353-го Т-ва „Запорозька Січ" в Ню Бранзвик, Н.Дж. померла 22-го травня 1996 року на 79-му році життя. Нар. 1917 року в Ред Банк, Н.Дж. Членом УНС стала 1972 року. Залишила у смутку чоловіка Джорджа, дочок: Рут Філипс, Джойс Томпсон, внуків та дальшу родину в ЗСА. Похорон відбувся 24-го травня 1996 року на цвинтарі Голівуд Меморіял Парк в Юніон Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ГРИГОРІЙ ҐЛОБА член УНС Відд. 20-го Т-ва „Згода" у Воррен, Миш. помер 5-го травня 1996 року на 84-му році життя. Нар. 1912 року в Завадові, Яворів, Україна. Членом УНС став 1952 року. Залишив у смутку дружину Марію, дочку Софію, сина Івана, зятя Честера і трьох внуків — Ренния, Марка і Михайла. Похорон відбувся 8-го травня 1996 року на цвинтарі Ressurection in Sterling Heights, MI.

Вічна Йому Пам'ять!

Р. Куропась, секр.

МИКОЛА СУЛИМА член УНС Відд. 217-го Т-ва ім. св. Йосафата в Рочестері, Н.Й. помер 16-го березня 1996 року на 84-му році життя. Нар. 8-го травня 1912 року в селі Ляшки, Мостиска, Україна. Членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку дружину Емілію, дочку Ольгу Вірло, синів Ігоря, Івана, Михайла і Богдана, 14 внуків і родину в Україні. Похорон відбувся 20-го березня 1996 року на цвинтарі Святого Гробу в Рочестері, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Оксана Маркусь, секр.

ЛІНА ШМАУЦ член УНС Відд. 114-го в Чикаґо, Ілл. померла 30-го травня 1996 року на 79-му році життя. Нар. 9-го січня 1917 року в Україні. Членом УНС стала 1960 року. Залишила у смутку чоловіка Миколу, дочок Татіяну Ґайс, Дженні Ґінц, Ізабеллу Данкен і внуків. Похорон відбувся 1-го червня 1996 року на Northwest Crematory in Bartlett, Illinois.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

СТЕПАН ТРУТЯК член УНС Відділу 440-го Т-ва ім. ґен. Т. Чупринки в Торонто, Онтаріо помер 7-го листопада 1995 року на 71-му році життя. Нар. 1925 року в селі Дебеславці, Україна. Членом УНС став 1968 року. Залишив у смутку дружину Галину, 3-ох синів Романа, Мирослава і Стефана з родинами, дочку Людмилу, сестер: Марію Червінську, Ірену Буйняк і Ярославу Мисаковець з родинами і 6 внуків. Похорон відбувся 11-го листопада 1995 року на цвинтарі св. Володимира в Оквилл, Онт. Канада.

Вічна Йому Пам'ять!

Софія Куций, секр.

АЛЕКСАНДЕР ЗОЗУЛЯ член УНС Відд. 146-го Т-ва ім. Івана Франка у Воррен, Миш. помер 14-го березня 1996 року на 86-му році життя. Нар. 1907 року в Києві, Україна. Членом УНС став 1949 року. Залишив у смутку дружину Олену, дочку Світлану, та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 16-го березня 1996 року на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Гр. Корб'як, секр.

ІВАН КОРСУН член УНС Відд. 238-го Т-ва ім. Евгена Коновальця в Бостоні, Ілл. помер 4-го квітня 1996 року на 73-му році життя. Нар. 16-го січня 1923 р. в Норвуд, Масс. Членом УНС став 1970 р. Залишив у смутку сина Івана мол., дочок Мері Кеннеді, Шірлі Ричардсон і п'ятеро внуків. Похорон відбувся 10-го квітня 1996 р. на Blue Hills Cemetery in Braintree, Mass.

Вічна Йому Пам'ять!

Анна Ремик, секр.

ВАСИЛЬ Б. МИХАЙЛЮК член УНС помер 15-го грудня 1995 року на 76-му році життя. Залишив у смутку дружину Галину, дочку Лесю з мужем та ближчу і дальшу родину в Україні і в ЗСА. Похорон відбувся 17-го грудня 1995 року з церкви св. Йосафата в Рочестер, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

АДРІЯН ГОРНИЦЬКИЙ член УНС Відд. 422-го Т-ва ім. С. Петлюри у Філядельфії, Па. помер 7-го квітня 1996 року на 82-му році життя. Нар. 1914 року в Яворові, Україна. Членом УНС став 1977 року. Залишив у смутку дружину Софію. Похорон відбувся 10-го квітня 1996 року на цвинтарі Св. Марії в Дженкінтавн, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Василь Євтушенко, секр.

МИХАЙЛО ҐРЕЩАК член УНС Відд. 57-го Т-ва ім. свв. Петра і Павла в Коговс, Н.Й. помер 17-го травня 1996 року на 76-му році життя. Нар. 1920 року в Україні. Членом УНС став 1954 року. Залишив у смутку дружину Марію. Похорон відбувся 20-го травня 1996 року на цвинтарі свв. Петра і Павла у Вотерфорд, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Михайло Савків, секр.

ЙОСИФА ГОРОДИСЬКА член УНС Відд. 102-го Т-ва ім. свв. Петра і Павла в Клівленді, Огайо померла 30-го грудня 1995 року на 92-му році життя. Нар. 24-го березня 1903 року в селі Лука, Самбір, Україна. Членом УНС стала 1956 року. Залишила у смутку сина Ореста Городиського. Похорон відбувся 2-го січня 1996 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Пармі, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!

Микола Бобечко, секр.

д-р ЮРІЙ ЗАСЛАВЕЦЬ член УНС Відд. 88-го Т-ва „Союзівка" в Кергонксоні, Н.Й. помер 21-го грудня 1995 року на 68-му році життя. Нар. 22-го березня 1927 року в селі Ручки на Полтавщині, Україна. Членом УНС став 1979 року. Залишив у смутку дружину Любу з родиною. Похорон відбувся 26-го грудня 1995 року на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Стефа Гаврилюк, секр.

ЙОСИФ ГАЛКО мол. член УНС Відд. 425-го Т-ва „Запорозька Січ" в Трентоні, Н.Дж. помер в травні 1996 року на 41-му році життя. Нар. 1954 року в Трентоні, Н.Дж. і став членом УНС 1983 року. Залишив у смутку дружину Джіні і двоє дітей, тата, зятя і внука. Похорон відбувся 7-го травня 1996 р. на українському православному цвинтарі Святої Тройці в Трентоні, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Михайло Мартиненко, секр.

ЮРІЙ М. ҐДУЛА член УНС Відд. 161-го в Ембридж, Па. помер 10-го травня 1996 року на 74-му році життя. Нар. 27-го липня 1921 року в Ембридж, Па.. Залишив у смутку братів Стефана й Михайла і племінника Михайла. Похорон відбувся 13-го травня 1996 року на цвинтарі Divine Redeemer in Fail Oak, Pa.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

СТЕФАН САПІҐА член УНС Відділу 32-го Т-ва ім. Олига Ольжича в Філядельфії помер 5-го травня 1996 року на 41-му році життя. Нар. 1955 року у Філядельфії, Па. Членом УНС став 1981 року. Залишив у смутку батька Михайла, брата Йосифа, сестру Надію і приятелів. Похорон відбувся 9-го травня 1996 року на цвинтарі Beautah in Chafont, Pa.

Вічна Йому Пам'ять!

Володимир Яців, секр.